

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 412/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], všetci bytom [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o. Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 582/2012 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. augusta 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal im finančné zadost'učinenie 6 000 eur a trovy konania.

2. Sťažovateľom [REDAKOVANÉ] ako veriteľ poskytol v roku 2003 pôžičku v sume 26 024,03 eur a sťažovatelia sa zaviazali mu vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky. V zmluve o pôžičke pre prípad omeškania s vrátením pôžičky bola dojednaná zmluvná pokuta vo výške 0,5 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania (182,5 % ročne). O tom bola spísaná aj notárska zápisnica, ktorú sťažovatelia podpísali. Tí postupne vrátili veriteľovi požičané peniaze v hotovosti, avšak bez vydania potvrdenia o splnení dlhu. Veriteľ po deviatich rokoch od splatnosti poslednej splátky pristúpil k vymáhaniu svojej pohľadávky prostredníctvom exekučného konania v roku 2012 na podklade notárskej zápisnice.

3. Okresný súd Trnava (súd prvej inštancie) uznesením č. k. 17Er/582/2012-14 z 22. januára 2013 zamietol žiadosť súdnej exekútorke o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti zmluvnej pokuty, pretože jej výšku považoval za neprimeranú a v rozpore s dobrými mravmi. Vo zvyšnej časti (istina) poverenie udelil. Následne Krajský súd v Trnave (odvolací súd) uznesením č. k. 26CoE/26/2013-116 z 31. marca 2014 potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žiadosti súdnej exekútorke o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti zmluvnej pokuty.

4. V nadväznosti na rozhodnutie odvolacieho súdu podali sťažovatelia podnet na zastavenie exekúcie. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 17Er/582/2012-153 z 11. októbra 2016 ich návrh na zastavenie exekúcie zamietol (rovnako aj námietky proti exekúcii). Zároveň sťažovateľov nesprávne poučil, že proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

5. Sťažovatelia podali odvolanie proti časti výroku, ktorým návrh na zastavenie exekúcie zamietol. V odvolaní zdôraznili, že z ustanovenia § 58 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania odvolania explicitne vyplýva, že „Proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h), k) až m) je prípustné odvolanie“.

6. Odvolací súd uznesením č. k. 10 CoE 106/2017-203 z 11. októbra 2017 ich odvolanie odmietol, pretože konštatoval, že odvolanie možno podať iba v prípade, ak smeruje proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie, a nie aj vtedy, keď súd rozhodne o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie.

7. Sťažovatelia podali 19. januára 2018 na súde prvej inštancie dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale vec dosiaľ nebola predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o dovolaní.

II.

Argumentácia sťažovateľov v ústavnej sťažnosti

8. V exekučnom súdnom konaní sa sťažovatelia domáhali zastavenia exekúcie. Domnievajú sa, že pasivitou súdu prvej inštancie pri nepredložení dovolania dovolaciemu súdu viac ako 3 roky a 6 mesiacov dochádza k výraznému zásahu do ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

9. Medzičasom bola celá pohľadávka veriteľa od sťažovateľov v prebiehajúcej exekúcii úspešne vymožená.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie

uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06). Ak teda v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a v rovnakom rozsahu aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05).

12. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je tvrdenie, že došlo k porušeniu ich označených práv v bode 1 z dôvodov uvedených v bode 8.

13. Ústavný súd si pri výklade obsahu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikaturu Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 90/2010).

14. V posudzovanom exekučnom konaní bola už právoplatne vymožená požadovaná suma oprávneného veriteľa a sťažovateľa ako povinní v exekučnom konaní podali dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí ich návrhu na zastavenie exekúcie.

15. Ústavný súd v tejto veci nepostrehol, aký význam má mať pre sťažovateľov v exekučnom konaní podanie dovolania, a to osobitne za situácie, keď Exekučný poriadok v § 202 ods. 4 výslovne vylučuje prípustnosť dovolania. Príslušné zákonné ustanovenie je aplikovateľné i na predmetné exekučné konanie.

16. Z tohto pohľadu je tak potrebné prihliadať na namietaný postup (nečinnosť) súdu prvej inštancie menej prísne. Celková dĺžka konania o dovolaní, ktoré je v exekučnom konaní vylúčené, nie je podľa názoru ústavného súdu sama osebe dôvodom na vyvodenie záveru, že došlo v exekučnej veci (už právoplatne skončenej) aj k zbytočným prietáhom. Skutkové a právne okolnosti posudzovanej veci tak nedosahujú dostatočnú závažnosť ani ústavnoprávnu intenzitu zásahu všeobecného súdu do základného práva sťažovateľov na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov a do ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Podobná nečinnosť súdu by bola inak posudzovaná v základnom, právoplatne neukončenom meritórnom konaní než v konaní o dovolaní povinného v exekučnom konaní, ktorého význam pre sťažovateľov je nejasný.

17. Všetky uvedené okolnosti nevyhnutne viedli ústavný súd k záveru o tom, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k takému zásahu do označených práv sťažovateľov, ktorý nedosahuje ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu